

tuinen tusschen de Heeren- en Keizersgrachten, met de zwarte lijster en het spotvogeltje, de meest algemeene zangvogel; en jaarlijksch opnieuw komen zijn zacht-babbelenden zang daar hooren. Ook op de buitenplaatsen bij Haarlem heb ik hem dikwijls waargenomen, maar, ik herhaal het, in deze buurt nog nooit. Wat kan hiervan de reden zijn? Is het misschien, dat hij in de steden beter de grondstoffen voor zijn nest kan vinden, die dikwijls voor een groot deel uit draadjes garen bestaan (een feit dat hem in Noord-Brabant den naam van Garendieffe bezorgd heeft), of vind hij op de pereboomen, die in de stadstuinen zeer talrijk zijn, rupsen of insecten, die hij op de boomen hier buiten niet vindt?

Dat sommige vogelsoorten op merkbare wijze in getal zouden zijn afgenomen, gelijk de heer Albarda meent bespeurd te hebben, kan ik, voor dit gedeelte des lands sprekende, slechts van ééne soort bevestigen. Over de spreeuwen kan ik niet genoegzaam oordeelen, daar er hier te weinig zijn; wel waren al mijn spreeuwenhokjes weer bewoond, doch dit zijn eenige paren spreeuwen, die zich ook buiten den broedtijd bijna voortdurend in deze buurt ophouden. Men ziet hier nooit die ontzettende vluchten, die zich in de verte als wolken voordoen, zooals men dit in Noord- en Zuid-Holland en waarschijnlijk ook in Friesland ziet. Met de zwaluwen echter, is het eene andere zaak. Wat de boeren-zwaluwen (*Hirundo rustica*) betreft, deze zijn eerder in vermeerderde ^{aan}getallen hier teruggekeerd, daar zij behalve al hun oude nestplaatsen ook weer nieuwe hebben betrokken. Het zou mij daarom ook niet verwonderen, zoo een vermoeden van den Heer Jac. P. Thijsse, als zouden sommige vogels met hunne geheele gezinnen naar de oude broedplaatsen terugkeeren, mocht blijken gegrond te zijn. Ook de gierzwaluwen (*Cypselus apus*) hebben weer de twee broedplaatsen ingenomen, waar ik ze sinds ongeveer 20 jaar gekend heb; n.l. de kerkstoren te Driebergen en het dak van eene buitenplaats onder Doorn. Het ^{aan}getal der daar broedende paren is nooit groot, maar het schijnt mij niet te zijn toegenomen, eerder verminderd. In de buurt van de Domkerk te Utrecht

schenen zij mij echter even talrijk te zijn als gewoonlijk.

Nu blijven nog de huiszwaluwen (*Hirundo urbica*), en voor deze soort meen ik, wat deze streek betreft, stellig eene vermindering te moeten constateeren. Niet ver van mijne plaats staat namelijk eene boerderij, waar sinds onheugelijke tijden de geheele bovenrand van den gevel's zomers bedekt was met nesten van deze zwaluwsoort; toen ik echter voor eenigen tijd de plaats bezocht, waren er slechts zeer enkele vogels bezig met bouwen: — „k Weet niet wat het is,” zeide de boerin, die er blijkbaar een slecht voortteeken in zag, „onze zwaluwtjes willen van 't jaar maar niet komen; wèl de „toren-zwaluwen,” die zijn er al lang!” en zij wees naar een paar boerenzwaluwen, die bezig waren hun nest te maken onder het rieten dak van den hooiberg. — Dat zij op andere plaatsen echter alles behalve schaarsch zijn, bleek mij, toen ik in het begin van Juni te Brussel zijnde, een bezoek bracht aan het „Bois de la Cambre.” Daar zag ik verbazende vluchten van deze zwaluwen jacht maken op een klein wit wollig insect, waar de lucht van scheen te wemelen. Ook te Oudenbosch in Noord-Brabant zag ik een menigte huiszwaluwen bezig nesten te maken in de kapiteelen van de pilaren der groote koepelkerk aldaar; een meer geschikte plaats, dacht ik, voor Shakespeare's „temple-haunting martlet” dan het dak van de boerderij! Maar ook in de omtrek van Oudenbosch zag ik dat witte insect, en de gedachte kwam bij mij op, dat het in overvloed aanwezig zijn van zulk een, naar het scheen, geliefd voedsel, mogelijk ook wel in zekere mate de keuze van broedplaatsen van deze zwaluw kon doen bepalen. Immers als zij in Zuidelijker streken een overvloedig voedsel vinden, dat haar goed bevalt, waartoe zouden zij zich dan de moeite geven om naar Noorderlijke streken te trekken, waar dat voedsel misschien ontbreekt! Het is maar eene gedachte, die bij mij opkwam, en ik geef haar voor wat zij waard is.

Boschwijk, Doorn.

H. M. LABOUCHERE.

EEN SCHOT LOS KRUID.T.

Daar heb ik toch vreemd van opgekeken! Zoo'n kleine petater, een kereltje van niemendal, dien ik eigenlijk voor de aardigheid maar eens nazat — want het is „vel over been” bij hem, ik zal mij gerust niet dik aan hem eten! — die heeft me daar gebluft! — Maar pardon, dat ik zoo met

de deur in het huis val, ik wil mij eerst even fatsoenlijk aan u voorstellen.

Mijn naam is Rupsenjager of Poppenroover. *Calosoma* klinkt eigenlijk nog voornamer, maar die naam doet mij, eerlijk gezegd, te veel denken aan mijn grafschrift; ik krijg dien bij mijn corpus staan,

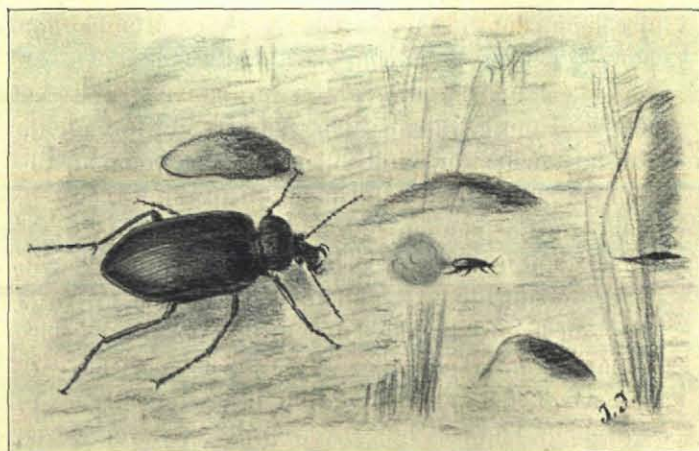

als ik, aan een speld geregen, met honderden van mijn familie en klasse in een insectenlade mag pronken. Ja, als ik daaraan denk, dan verwensch ik mijn prachtige blinkende kleuren, want die moeten de menschen op het onzalig denkbeeld hebben gebracht om ons te „verzamelen”, zooals zij dat met een onschuldigen term uitdrukken. Wij blinkende kevers hebben het eigenlijk voor ons zelf en voor de heele bent bedorven, door dien tak van menschelijke dwaasheid in 't leven te roepen, die onder den schoonen naam van entomologische wetenschap steeds talrijker offers vergt. Trouwens de vlinders met hun prachtige vleugels hebben wel evenveel schuld als wij.

De geleerden brengen ons tot de Loopkevers, waar zij groot gelijk in hebben, want we hebben ferme pooten en maken er een degelijk gebruik van. Dat is dan ook een eisch van ons jagersleven. Wij wonen — wat weinig andere loopkevers doen — in de boomen, 't liefst op eiken, maar ook wel op wilgen en elzen; daar leven wij van larven, o. a. de befaamde processierupsen. Om die reden worden wij zelfs loffelijk vermeld als nuttige insecten, opruimers van schadelijke dieren, wat niet belet, dat we met de schadelijke meikevers in hetzelfde graf, de meergemelde insectenlade, terecht komen.

Maar nu mijn avontuur. Ik was, om de waarheid te zeggen, uit den boom gevallen. Niet bij ongeluk, maar opzettelijk. Ik verbeeldde me namelijk, dat er een vogel — wat voor een, kon ik zoo gauw niet zien — met verkeerde bedoelingen op mij loskwam. Fluks laat ik mij vallen, tusschen de bladeren door op den grond; ik kwam nog al zacht in 't gras neer, en hield mij dood. Maar dit bleek niet eens noodig, er werd niet naar me gezocht. Toen steek ik pooten en sprietten weer uit, keer me om — want ik lag op mijn rug — en kuier op. Zenuwachtig had ik me gelukkig niet gemaakt, en zoo wandelde ik bedaard voort, rechts en links om mij ziende, want daar ik mijn eetlust niet in den boom gelaten had, was een kleine versnapering mij verre van ongevallig. Nadat ik een paar slakjes door mijn keelgat had gezonden, zie ik daar ook een eind voor mij uit dien peuzel van een *Brachynus*.

Hij is nog van de familie — óók een loopkever — maar als ik jaag, kan ik dat zoo net niet onderscheiden: ik zet hem na! Hij liep goed, dat moet ik zeggen, maar toch kon hij 't natuurlijk tegen mij niet volhouden; ik repte mij dan ook niet eens bijzonder. Ja ventje denk ik, nu zal je er aan gelooven....

Brachynus lost een schot „los kruit” op *Calosoma*, die hem vervolgt. (Natuurlijke grootte.)

daar hoor ik in eens een knal en ik sta voor een blauwachtig witten rook, die mij belet mijn hardlooper verder te onderscheiden. De rook trok vlug genoeg op en mijn bezinning had ik ook al gauw terug, maar — weg was mijn wild!

Naschrift van Brachynus. Weg was zijn wild! Als hij eens geweten had, dat ik vlak in zijn nabijheid zat! Maar ik was goed verscholen, dat is zoo. Een steen dekte mij met nog een aantal van mijn soortgenooten toe. Als er maar van die steenen liggen, behoef ik nooit verlegen te zijn. Ik loos uit mijn achterlijf een schot — daarvoor heet ik dan ook pistool- of bombardeerkever — ik herhaal dat desnoods een paar maal, en terwijl mijn vijand nog ontsteld staat te kijken, wip ik in mijn schuilhoek. Ach, als wij kleintjes niet zoo iets tot onze verdediging hadden, dan zag het er in deze wereld, waar de vlugge pooten en de scherpe kaken zoo jammerlijk den baas spelen, treurig met ons uit.

J. JASPERS JR.

Vragen en Korte Mededeelingen.

Verbeteringen.

In het opstel in het vorig nummer over de Fazant, enz., zijn een paar zinstorende fouten gebieven, welke ik wenschte te herstellen.

Op bldz. 90 bovenaan moet gelezen worden na *Phasianus colchicus* L.: „in zijn naam ligt zijn oorsprong. Hij leefde in overoude tijden in zijn bakermat,” enz.

Op dezelfde bladzijde moet het citaat uit Brillat-Savarin aldus gelezen worden: „Un faisan ainsi préparé serait servi „à des anges,” enz.

Op bldz. 91, 36e regel, staat: *Columba polumbus*, lees: *Columba palumbus*.

S. v. S.

In mijn mededeeling over *Orobanche*, die u in *De Levende Natuur* plaatste, komt een zinstorende drukfout voor. Aan het slot staat n.l.: „Het 2-kleppig zijn der kelk komt hieruit voor:” in plaats van: „Het 2-kleppig zijn der kelk komt hier niet voor.”

C. J. J. v. H.